

Maal faae Lovskraft, men at det overlodes til Høiesteret ved de forskellige Sager at vælge imellem dem, ligesom Høiesteret nu har Valget imellem at lade en Sag komme enten til mundtlig eller skriftlig Behandling, og ligesom det nu staaer i Høiesterets Magt at lukke Dørene endogsaa under Proceduren af en enkelt Sag. Det er dernæst anseet for ønskeligt, ved Siden heraf at indsette et Par Bestemmelser, som det maaffee ikke vilde være muligt at indføre ad regulativmæssig Vej, naar der ikke var en bestemt Lovhjemmel derfor, nemlig at, medens det nu i Høiesterets Instrux er fastsat som en ufravigelig Betingelse, at fra det Dieblif af, at en Sag er indladt til Doms, skal Voteringen fortsættes uafbrudt, — skjøndt der heri er gjort en Undtagelse efter den Lov, som er ældre end alle andre Love, nemlig at Nød bryder alle Love, hvorfor Voteringen, naar den har været saalange, at de menneskelige Kræfter ikke længer strække til, kan udsættes til den paafølgende Dag, — saa skulde der nu gives en saadan Beføielse til, naar man vælger en skriftlig Begrundelse af Doms slutningen, at udsætte Affattelsen af denne Begrundelse til en af de paafølgende Dage, efterat selve Doms slutningen er vedtaget, dog at derhos fastsættes, at ingen ny Sag maa paabegyndes, men at Sagen skal være afgjort, baade med Hensyn til Præmisser og Conclusion, og Beslutningen publiceret, inden den næste Sag foretages. En anden Bestemmelse angaaer den offentlige Votering, idet det nemlig, som i Betænkningen udviklet, kunde have sine Betænkneligheder at fordrø det overholdt som en ufravigelig Regel, at i det Dieblif, da Proceduren er endt, skal den første Absesforreise sig og votere offentligt, da det meget ofte er ønskeligt, forinden at samle alle Data for Voteringen, og tillige at kunne conferere og jevnsøre Lovgivningens Bestemmelser og de i Sagen fremlagte Actstykker, eller ved en fornøyet Raadslagning at kunne faae et eller andet uklart Punkt afgjort. Det er et i og for sig smukt Princip, at enhver Dommer, uden at blive paavirket af de Andre, skal affige sin Dom, og det vil derfor ikke være ønskeligt, at den nævnte Fremgangsmaade blev regelmæssig, men det kan ikke undgaaes her, ligesom i andre

Sted, at give Ret til en saadan Raadslagning for lukkede Døre. Hvis man ikke vil indrømme dette, da kunde det den hele Bestemmelse blive mislig, og da bliver Folgen deraf, at hele dette efter min personlige Overbeviisning store, heldbringende og ædle Princip vil have megen Vanskelighed ved at komme igjennem. Medens jeg troer, at der ved Lovforslaget, saaledes som det kom til os, ikke var taget alt det Hensyn til den ophøiede Stilling, som Høiesteret indtager, baade efter vort Lands gamle Traditioner og efter Grundloven, saa troer jeg, at det, saaledes som det nu er fremstillet, kun kan vække en fuldkommen Tilfredsstillelse hos Høiesteret, naar det er anerkjendt, at dens Stilling medfører, at den maa have den samme Beføielse, som f. Ex. Rigsdagens tvende Afdelinger have, til selv at vælge sin Forretningsorden, at der saaledes ikke er foreskrevet Noget med Hensyn til det Omfang, hvori den skal give sine Præmisser, de Former, hvorunder den vil vælge enten det Eine eller det Andet, men at dette er aldeles fuldstændigt og trostigt overladt til den ophøiede Domstol selv. Jeg troer altsaa, at man paa den Maade har gjort et vigtigt Skridt til Udviklingen baade af denne Ret og igjennem denne Ret til Udviklingen af Rettsbeviidsheden, af Rettsvidenskab og af Rettspraxis her i Landet, og jeg troer, at man har nedlagt Afgjørelsen af alle Spørgsmaal, som ved Loven ikke ere klarede, i saadanne Hænder, hvortil man trostigt kan overlade dem, til en Ret, om hvilken man i alt Fald kan være vis paa, at den ikke vil gjøre sig skyldig i et leifindigt Skridt. — Naar jeg nu paa mine egne personlige Vegne skal sige, hvorledes jeg troer, at denne Lov vil virke, saa troer jeg, at Høiesteret, da offentlig Affigelse af Domme er noget i høi Grad Nytt og Uvant her i Landet, vil vælge at give Præmisser; jeg troer, at den af practiske Grunde lidt efter lidt, idetmindste i de mindre vigtige Sager, vil forsøge offentlig Votering, at den derved vil komme til Erfaring om, at dette ikke har noget Afstrækkende, og at vi saaledes ville ende med her i Landet at faae en Afgjørelsesmaade, der efter min Overbeviisning er det kraftigste Middell til at fremfalde et